

Μηνιαία Έκδοση

Ι.Ν. Αγίου Θεοδώρου του Τήρωνος

Μοναγρούλλι

Έτος 3^ο Τεύχος Αρ.1 - Αύγουστος 2009

«Ο ΤΗΡΩΝ»

«Μακάριοι οι ελεήμονες, ότι αυτοί ελεηθήσονται»

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Μακάριοι οι Ελεήμονες
- Η Μνημόνευση των Νεκρών
- Τέροντος Παΐσιου: Η ΕΥΧΗ ΤΩΝ ΤΟΝΕΩΝ
- Πέρι νοεράς προσευχής
- ΕΦΗΒΕΙΑ: Μια πρόκληση για όλη την οικογένεια
- ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ ΠΟΝΟ
- Ιστοσελίδα «Ο Τήρων»

ΜΑΚΑΡΙΟΙ ΟΙ ΕΛΕΗΜΟΝΕΣ

Ο πέμπτος μακαρισμός του Κυρίου αναφέρεται στους ελεήμονες: **Μακάριοι οι ελεήμονες, ότι αυτοί ελεηθήσονται.** Ο Ιησούς Χριστός ο οποίος μακαρίζει τους ελεήμονες, είναι ο ίδιος οικτίρμων και ελεήμων, μακρόθυμος και πολυέλεος, κατά τον λόγο του προφήτου Δαβίδ. Αφού όμως ο Θεός είναι ελεήμων και μας προτρέπει να γίνουμε κι εμείς ελεήμονες, επομένως μας προτρέπει να Του ομοιάσουμε. Ο άνθρωπος, λοιπόν, που είναι ελεήμων, είναι μιμητής του Κυρίου. Ο ιερός Χρυσόστομος λέγει ότι η ελεημοσύνη είναι μεγάλο αγαθό και δώρο του Θεού και όταν την εξασκούμε μας εξομοιώνει, κατά το δυνατόν, με τον Θεό. Και συνεχίζει ο Άγιος: «Η ελεημοσύνη είναι σπουδαιότερο από το να ανασταίνει κανείς νεκρούς. Διότι είναι πολύ πιο σπουδαίο να δώσεις τροφή στον Χριστό που πεινά, παρά να αναστήσεις νεκρούς στο όνομα του Χριστού. Στην πρώτη περίπτωση εσύ ευεργετείς τον Χριστό, στην δεύτερη περίπτωση ο Χριστός ευεργετεί εσένα. Και αμείβεται κανείς όταν ευεργετεί, όχι όταν τον ευεργετούν. Η δε αμοιβή την οποία μας δίδει ο Χριστός για την ελεημοσύνη που κάνουμε στο όνομα Του, είναι το μέγα Του έλεος».

Ο ελεήμων άνθρωπος προσφέρει ανθρώπινη αγάπη στον αδελφό του και δέχεται από τον ελεήμονα Χριστό το θείο έλεος. Προσφέρει στον αδελφό του αγαθά φθαρτά και πρόσκαιρα και δέχεται αγαθά θεία και αιώνια. Όσο περισσότερο ανοίξουμε την καρδιά μας και δώσουμε την αγάπη μας στους αδελφούς μας, δηλαδή στους αδελφούς του Χριστού, τόσο περισσότερο θα δεχθούμε μέσα μας την δική Του αγάπη. Αν μετατρέψουμε την καρδιά μας σε μία πηγή από όπου αναβλύζει η αγάπη προς τους αδελφούς, τότε θα τρέξει και προς εμάς το θείο έλεος από την πηγή του ελέους, τον Χριστό.

Όταν επομένως κανείς ξοδεύει για ελεημοσύνη, τότε πλουτίζει, τότε είναι μακάριος και τρισμακάριος. Όταν η καρδιά μας εκχυλίζει το έλεος, τότε έχουμε στην κατοχή μας όλα τα πλούτη του Θεού τα ουράνια. Όμως ο Θεός δεν θέλει απλώς και μόνο να ελεούμε τους αδελφούς μας. Θέλει να πράττουμε την ελεημοσύνη χαρούμενα, με ανοιχτή καρδιά. Ιλαρόν γαρ δότην αγαπά ο Θεός, όπως λέγει ο Απόστολος Παύλος. Εκείνος που συμπαραστέκεται στον αδελφό του και πιστεύει ότι ο αδελφός του είναι ο ίδιος ο Χριστός, πρέπει να χαίρεται που αξιώνεται να εργάζεται το έργο της αγάπης. Διότι είναι παράλογο να ανακουφίζουμε τον πόνο του αδελφού μας και εμείς να λυπούμαστε.

Ας μην σκεφθεί κανείς μας ότι δεν έχουμε τα απαραίτητα υλικά αγαθά για να κάνουμε ελεημοσύνη. Διότι ελεημοσύνη είναι και ένα ποτήρι κρύο νερό που θα προσφέρουμε στο όνομα του Χριστού. Ελεημοσύνη είναι και μία ευχή που θα κάνουμε στον Χριστό για κάποιον αδελφό μας. Ελεημοσύνη είναι και η λύπη που θα δοκιμάσουμε για μία δοκιμασία ή αρρώστια του αδελφού μας. Ελεημοσύνη είναι να έχεις καρδιά. Διότι κατά τον λόγο ενός μεγάλου Αγίου, του αββά Παμβώ, εάν έχεις καρδιά μπορείς να σωθείς.

Απόσπασμα από Ιερομ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ
«Ο ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ»

Τα έργα της αρετής είναι αυτά: η νηστεία, η ελεημοσύνη, η αγρυπνία, η καθαρότητα του σώματος, η αγάπη του πλησίον, η ταπεινοφροσύνη της καρδιάς, η συγχώρεση των πταισμάτων του πλησίον, η θύμηση των καλών έργων, η εξέταση των Θείων μυστηρίων τα οποία βρίσκονται καλυμμένα στις Θείες Γραφές, η απασχόληση του νου με τα υψηλότερα Θεία έργα, η φύλαξη των όρων των παθών της ψυχής και τα παρόμοια.

Αγ Ισαάκ Σύρος. Ασκητικά. Εκδ Βασ. Ρηγόπουλου. σελ. 317

Η ΜΝΗΜΟΝΕΥΣΗ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ

Ρωτάτε, γιατί μνημονεύουμε τους «κεκοιμημένους». Γιατί έτσι διδαχθήκαμε από την αγία Εκκλησία μας. Γιατί έτσι παραλάβαμε από τους θεοφώτιστους και πνευματοφόρους πατέρες μας. Γιατί έτσι γινόταν και γίνεται σ' όλους τους χριστιανικούς αιώνες, από την αποστολική εποχή μέχρι σήμερα.

Όσο για κείνον, που όλο τέτοια θέματα σκαλίζει, πέστε του θαρρετά: Άκου, οι νεκροί ζουν. Και η επικοινωνία μας μαζί τους δεν έχει διακοπεί. Δεν προσευχόμαστε αδιάκριτα για όλους τους ζωντανούς αδελφούς μας χριστιανούς, ανεξάρτητα από την αρετή ή την κακία τους; Ε, λοιπόν, έτσι προσευχόμαστε και για όλους τους «κεκοιμημένους», ανεξάρτητα από το αν συναριθμήθηκαν -κάτι άγνωστο σ' εμάς- με τους δικαίους ή με τους αδίκους. Η προσευχή μας γι' αυτούς είναι εκδήλωση χριστιανικής αγάπης. Πριν από την τελική Κρίση, όσο ακόμα δεν έχουν χωριστεί τα «πρόβατα» από τα «ερίφια», όλοι οι πιστοί, ζωντανοί και «κεκοιμημένοι», αποτελούμε μία Εκκλησία. Και όλοι, ως μέλη του Σώματος του Χριστού, επικοινωνούμε αγαπητικά. Ο θάνατος δεν μας χωρίζει!

Σε τι τους ωφελούν οι προσευχές μας, αφού έχει ήδη αποφασιστεί η κατάταξη τους είτε στον παράδεισο είτε στην κόλαση; αναρωτιέστε. Αλλά μέχρι τη γενική Κρίση, ο κολασμός μιας ψυχής δεν είναι οριστικά αποφασισμένος. Όσπου ν' αποφανθεί τότε τελεσίδικα ο μόνος Κριτής, κανέναν δεν μπορούμε να θεωρούμε τελειωτικά καταδικασμένο. Γι' αυτό, ενισχυμένοι από την ελπίδα στην άπειρη ευσπλαχνία του Θεού, προσευχόμαστε σ' Αυτόν να ελεήσει ακόμα κι εκείνους που πέθαναν μέσα στην ασέβεια.

«ΧΕΙΡΑΓΩΓΙΑ ΣΤΗΝ ΠΝΕΥΜ. ΖΩΗ»
ΟΣΙΟΥ ΘΕΟΦΑΝΟΥΣ ΤΟΥ ΕΓΚΛΕΙΣΤΟΥ

Γέροντος Παΐσιου: Η ΕΥΧΗ ΤΩΝ ΓΟΝΕΩΝ

Η ευχή των γονέων είναι η μεγαλύτερη κληρονομιά για τα παιδιά. Για αυτό φροντίζουν να έχουν την ευχή των γονέων. Δεν είδες ο Ιακώβ, μέχρι πού έφθασε, για να πάρη την ευλογία του πατέρα του; Και προβιά φόρεσε!

Ειδικά η ευχή της μάνας είναι μεγάλο πράγμα! Κάποιος έλεγε: «Κάθε λόγος της μητέρας μου είναι και μια λίρα χρυσή». Να, και πριν από καιρό πόση εντύπωση μου έκανε κάποιος από το Γιοχάνεσμπουργκ! Ήρθε στο Καλύβι το φθινόπωρο. «Γέροντα, η μάνα μου αδιαθέτησε, μου λέει, και ήρθα να την δω». Τρεις μήνες δεν πέρασαν, τα Χριστούγεννα ξαναήρθε. «Πώς πάλι εδώ;», τον ρωτάω. «Έμαθα, μου λέει, πως πάλι αδιαθέτησε η μάνα μου και ήρθα να φιλήσω το χέρι της, γιατί είναι ηλικιωμένη και μπορεί να πεθάνει. Για μένα η μεγαλύτερη περιουσία είναι η ευχή της μάνας μου».

Εξήντα χρονών άνθρωπος ξεκίνησε από το Γιοχάνεσμπουργκ και ήρθε στην Ελλάδα, για να φιλήση το χέρι της μάνας του! Και τώρα τέτοια ευλογία έχει, που σκέφτεται να κάνει ένα γηροκομείο μεγάλο για τους κληρικούς και να το χαρίση στην εκκλησία. Δηλαδή τις ευλογίες δεν έχει που να τις βάλη κατά κάποιον τρόπο. Για μένα είναι φάρμακο μια τέτοια ψυχή.

Είναι σαν να είμαι στην έρημο Σαχάρα και να βρίσκω ξαφνικά λίγο νερό. Αυτά χάνονται σιγά-σιγά.

Ένας άλλος ήρθε μια μέρα με κλάματα στο Καλύβι. « Πάτερ, με καταράστηκε η μάνα μου. Στο σπίτι έχουμε όλο αρρώστιες, στεναχώριες, η δουλειά μου δεν πάει καλά», μου είπε. «Κι εσύ δεν θα ήσουν εντάξει» του λέω. Δεν μπορεί η μάνα σου άδικα να σε καταράστηκε». « Ναι, μου λέει. Ήμουν κι εγώ». «Να πας να ζητήσεις συγχώρηση από την μάνα σου», του λέω. «Θα πάω, Πάτερ, μου λέει. Δώσε μου την ευχή σου». «Την ευχή μου την έχεις, του είπα, αλλά να πάρης και την ευχή της μάνας σου».

«Δύσκολο να μου δώση την ευχή της», μου λέει. «Να πας, κι αν δεν σου την δώση, να της πης: "Μου είπε ένας Γέροντας πως κι εσύ θα παραδώσης ψυχή". Πήγε, και η μάνα του του ευχήθηκε: "Παιδί μου, να έχης την ευλογία του Αβραάμ!". Ήρθε μετά από λίγο καιρό στο Όρος με βυσσινάδες, με λουκούμια. Ήταν γεμάτος χαρά. Τα παιδιά του ήταν καλά, η δουλειά του πήγαινε καλά. Συνέχεια βούρκωνε και μου έλεγε: «δόξα τω Θεώ».

Άλλαξε η ζωή του και μιλούσε όλο πνευματικά. Πόσο μάλλον όταν κανείς έχη εξ αρχής σεβασμό προς τους γονείς! Πώς να μην έχει την ευλογία του Θεού;

Από το βιβλίο «Οικογενειακή ζωή»

ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΠΑΪΣΙΟΥ ΑΠΟΡΕΤΟΥ ΛΟΓΟΙ Δ΄

ΙΕΡΟΝ ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΝ «ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΘΕΟΛΟΓΟΣ» ΣΟΥΡΩΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Περί νοεράς προσευχής

Η πράξις της νοεράς προσευχής είναι να βιάσης τον εαυτό σου να λέγης συνεχώς την ευχή με το στόμα αδιαλείπτως. Εις την αρχήν γρήγορα, να μην προφθάνη ο νους να σχηματίζει λογισμόν μετεωρισμού. Να προσέχης μόνον στα λόγια: «Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με». Όταν αυτό πολυχρονίση, το συνηθίζει ο νους και το λέγει και γλυκαίνεισαι ωσάν να έχης μέλι στο στόμα σου και θέλεις όλο να το λέγης. Αν το αφήνης στενοχωρείσαι πολύ.

Όταν το συνηθίση ο νους και χορτάση, το μάθη καλά – τότε το στέλνει εις την καρδίαν. Επειδή ο νους είναι ο τροφοδότης της ψυχής και μεταφέρει στην καρδίαν οτιδήποτε φαντασθή. Όταν ο ευχόμενος κρατή τον νουν του να μη φαντάζεται τίποτε, αλλά να προσέχη μόνον τα λόγια της ευχής, τότε αναπνέοντας ελαφρά με κάποιαν βίαν και θέλησιν edikēn του τον κατεβάζει εις την καρδίαν, και τον κρατεί μέσα και λέγει με ρυθμόν την ευχήν. «Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με».

Εις την αρχήν λέγει μερικές φορές την ευχήν και παίρνει μίαν αναπνοήν. Κατόπιν όταν συνηθίση να παραμένει ο νους εις την καρδίαν, λέγει εις κάθε αναπνοήν μίαν ευχήν με τον εξής τρόπον: Λέγει το «Κύριε Ιησού Χριστέ» εις την εισπνοήν και το «ελέησόν με» εις την εκπνοήν. Αυτό ανήκει στην πρακτική μορφήν της ευχής έως ότου επισκιάση και αρχίση να ενεργή η Θεία Χάρις. Εάν τούτο δεν διακοπή Χάριτι Χριστού, μετά επακολουθεί η θεωρία.

Αυτά λέγονται «πράξεις». Δεικνύεις την προαίρεσίν σου εις τον Θεόν, το δε παν έγκειται εις αυτόν εάν σου δώση. Χωρίς τον Θεόν τίποτε δεν γίνεται. Ο Θεός είναι η αρχή και το τέλος. Η Χάρις του τα πάντα ενεργεί. Εάν η Θεία Χάρις δεν συνεργήση κανέναν τρόπον και καμμία προσπάθεια δεν καρποφορεί.

Αν θέλης να βρης τον Θεόν δια της «ευχής» δεν θα σταματάς ποτέ αυτήν την εργασίαν. Όρθιος, καθήμενος, βαδίζοντας δεν θα μένης χωρίς την ευχή. Να μη βγαίνει πνοή χωρίς την ευχήν για να εφαρμόζεται ο λόγος του Παύλου «αδιαλείπτως προσεύχεσθαι, εν παντί ευχαριστείτε».

Εάν μπορέσης να λέγης την «ευχήν» εκφώνως και συνέχεια, σε δύο - τρεις μήνες – πιστεύω – την συνηθίζεις και μετά πλησιάζει η Θεία Χάρις και σε ξεκουράζει. Αρκεί να μη σταματήσης να τη λέγης με το στόμα, χωρίς διακοπήν. Όταν την παραλάβη ο νους τότε θα ξεκουρασθής με την γλώσσαν να την λέγης. Όλη η βία είναι στην αρχήν, έως ότου γίνη συνήθεια. Κατόπιν θα την έχης σ' όλα τα χρόνια της ζωής σου. Μόνον κτύπα ευθέως εις την θύραν του θείου ελέους και πάντως ο Χριστός μας θα σου ανοίξη, εάν επιμένης.

Γέρων Ιωσήφ ο Ησυχαστής

ΕΦΗΒΕΙΑ: ΜΙΑ ΠΡΟΚΛΗΣΗ ΓΙΑ ΟΛΗ ΤΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Η εφηβεία των παιδιών μας είναι μια καταπληκτική εμπειρία για τη δική μας ζωή. Είναι μια ευκαιρία να ξεκολλήσουμε από τα αυτονόητα στα οποία βρισκόμαστε και να δούμε νέες πτυχές του χαρακτήρα μας που δεν τις είχαμε σκεφτεί ποτέ. Μας τις υποδεικνύουν τα παιδιά μας οι έφηβοί μας. Οι έφηβοί μας έχουν μια καταπληκτική ικανότητα, να μας απογυμνώνουν από εκείνα με τα οποία προσπαθήσαμε να καλυφθούμε, τα προσώπια μας. Οι έφηβοί μας έχουν την ικανότητα να φέρουν στην επιφάνεια τα ελαττώματά μας τα κρυφά, μας κάνουν να συμπεριφερόμαστε με τρόπο που φέρνει στην επιφάνεια τα ελαττώματα που δεν φανταζόμαστε ότι είχαμε και έτσι μας ευεργετούν. Είναι ευεργέτες μας οι έφηβοι, μας λειαίνουν, μας σμιλεύουν και μας βοηθούν να καταλάβουμε καλύτερα τον εαυτό μας και να τον διορθώσουμε, αλλά αυτό ξέρετε πόσο ενοχλητικό είναι.

Επομένως θα έλεγα ότι η εφηβεία είναι μια πρόσκληση για ολόκληρη την οικογένεια. Η εφηβεία είναι μια ηλικία που την περνάει ένας, αλλά έχει επιπτώσεις σε ολόκληρη την οικογένεια και μας καλεί σε μεγάλες αναθεωρήσεις. Αν ανταποκριθούμε σ' αυτήν την πρόκληση, θα αλλάξουμε εμείς οι ίδιοι ως άνθρωποι και θα φτιάξουμε πολύ καλύτερη σχέση με τα παιδιά μας, πολύ καλύτερη απ' αυτήν που είχαμε πριν, όταν ήταν μικρότερα. Αν δεν ανταποκριθούμε στην πρόκληση, θα δούμε την εφηβεία τους απλώς σαν μια ενόχληση και θα εγκαταστήσουμε μια σχέση συγκρούσεων και θα είμαστε όλοι ανικανοποίητοι και γονείς και παιδιά, ίσως για όλη την υπόλοιπη ζωή μας. Αλλά δεν μπορεί να είναι αυτό το νόημα της ζωής. Το νόημα της ζωής δεν μπορεί να είναι, να υπάρχει μια ηλικία που θα είναι πρόβλημα και ενόχληση. Όχι, κάτι δεν πάει καλά, όπως λέει ο λαός εκείνη την ωραία παροιμία, «ή στραβός είναι ο γιαλός ή στραβά αρμενίζουμε».

π. Βασίλειος Θερμός

«πυρ καταναλίσκον»

ΦΟΒΕΡΗ είναι η επόμενη διήγηση του παπα Δημήτρη Γκαγκαστάθη (1902-1975) γι' αυτούς που κοινωνούν ανάξια τα άχραντα Μυστήρια: Κάποια φορά με ειδοποίησαν να πάω να κοινωνήσω μία γριά, τη Ζωή Γκαγκαστάθη, 85 ετών, από καιρό κατάκοιτη. Μόλις την κοινωνήσα, φώναξε: 'Μ' έκαψε η κοινωνία, έχω φωτιά, δώστε μου νερό, καίγομαι!

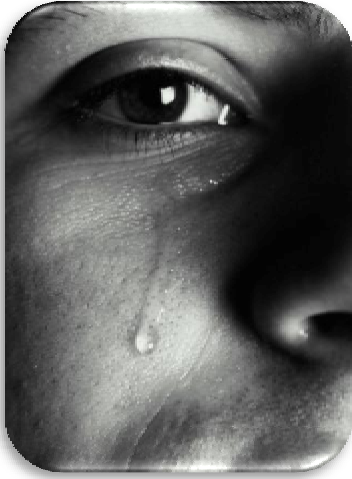
Έζησε ακόμα λίγες ώρες, ενώ διαρκώς φώναζε: 'Κάηκα η καημένη!'

Η γυναίκα αυτή υπέφερε από Το δαιμόνιο της καταλαλιάς. Το στόμα της δεν σταματούσε να κατακρίνει. 'Υπέφερε κι απ' το δαιμόνιο της γαστριμαργίας. Κοινωνήσε ανάξια, κι όταν πέθανε, το στόμα της έμεινε ανοιχτό, σαν να ήθελε να λέει ακόμα".

ΘΑΥΜΑΤΑ ΚΑΙ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗ ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ
(Έκδοση Ιεράς Μονής Παρακλήττου Αττικής)

ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ ΠΟΝΟ

Η αρρώστια οδηγεί τον άνθρωπο σε οριακές καταστάσεις, θα τις έλεγα προνομιούχες, που ζητούν μια απάντηση δίχως καθυστερήσεις και πολλά λόγια. Υπογράφεις καίρια συμβόλαια. Αρχίζεις να βλέπεις τη ζωή, τον κόσμο, το θάνατο διαφορετικά. Τι να βρεις να υπερηφανευθείς τότε, τι εγνώσμοί και τι κέρδη, διεκ-δικήσεις κι εκδικήσεις, όταν δεν

ξέρεις αν θα ζεις την επόμενη ώρα. Έχεις και τους λεγόμενους και θεωρούμενους υγιείς από πάνω σου με μια αγενή ευγένεια να σε χαζοπαρηγορούν, να σε ψευτοπαρηγορούν, Θεέ μου, με μια εγωιστική αυτάρκεια και υπεροχή, με μια ψυχολογικά ερμηνευόμενη χαρά, ότι δεν ταλαιπωρούνται αυτοί. Το κρεβάτι του πόνου είναι καμίνι κι αμόνι, που καίει τ' αχρείαστα και σφυρηλατεί την ωραία ταπείνωση και τη γνήσια μετάνοια. Πίσω από τον ανθρώπινο πόνο κρύβεται πάντα το χάδι και το χνώτο του Πανάγαθου. Δυστυχώς όλοι όσοι κυκλοφορούν με τις βαριές πανοπλίες του χρήματος και της δόξας και μερικές φορές, και προσέξτε το, της υγείας, είναι κοντόφθαλμοι, έχουν μια ασφάλεια που έχει ημερομηνία λήξεως, δεν οσφραίνονται τον

αέρα της αιωνιότητας. Επιτρέψτε μου να πω και συγχωρέστε μου το θάρρος, αλλά και άρρωστος ήμουν καλά. Σ' έναν κόσμο άρρωστο, όχι μόνο σωματικά, η Εκκλησία έχει να προσφέρει σωτήριο μήνυμα. Οι βυθισμένοι στ' αδιέξοδα απελπισμένοι άρρωστοι μπορούν να βρουν φως πολύ και στην οδυνηρή κλίνη και στο αναπηρικό καροτσάκι και στο άσυλο και στο σανατόριο και στην κλινική και στη φυλακή και στο πτωχοκομείο. Όλα τα παγόβουνα κάποτε λιώνουν, οι σαπισμένοι σπόροι φυτρώνουν, τ' άνθη καρπίζουν, οι χειμώνες φέρνουν καλοκαίρια, οι νύχτες μέρες, η Μεγάλη Παρασκευή την Ανάσταση.

Μοναχός Μωυσής Αγιορείτης

<http://o-tiron.blogspot.com/>

Περί Απελπίσεως - "Να μην αποείστε..."

Ο γέροντας Πορφύριος είπε:

«Μην απολείστε»

«Όταν αμαρτάνεις, να μην απολείσεις. Με θάρρος και ελπίδα στο Θεό να μετανοήσεις και να πηγαίνεις στον Πνευματικό που σου έδω υποδείξει, αν δεν μπορείς εγώ, και να τα εξομολογήσαι. Έτσι μόνο θα σωθείς».

«Δεν υπάρχει απολείση μέσα στην Εκκλησία»

Εκείνο που έλεγε, κυρίως, ήταν για τη σημασία της εξομολόγησας. Έλεγε:

«Δεν υπάρχει απολείση όταν είσαι μέσα στην Εκκλησία, ό,τι και να έχεις κάνει, ό,τι και να έχεις υποστεί. Δεν υπάρχει απολείση. Στενοχωρία μπορεί να έχεις, αλλά απολείση όχι. Ο Θεός, μέσα από την εξομολόγηση «τόνιζε» πάρα πολύ τη σημασία του Ιερέα, το χέρι του παπé... ήταν σαν να έβγαινε από εκεί η Θεία Χάρη-σε Βοηθή και ξεπερνάς αυτά τα οποία

Η Εκκλησία μας απέκτησε την δική της ιστοσελίδα κάτω από την διεύθυνση

<http://o-tiron.blogspot.com/>

Στην ιστοσελίδα μας υπάρχει πλούσιο πνευματικό υλικό, αλλά και φωτογραφίες του χωριού και της Εκκλησίας.

Όσοι επιθυμούν να βοηθήσουν, με φωτογραφικό, πνευματικό υλικό κ.α. παρακαλώ επικοινωνήστε όπως με τον π.Γεώργιο στο 99-134050.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ

Για την Εκκλησία μας είναι απαραίτητα τα εξής:

- 7 Κλιματιστικά (Air-condition).
- 2 κηροπήγια Αγίας Τράπεζας.

Παίρνονται προσφορές και η τιμές θα βρίσκονται στο επόμενο τεύχος.

Όσοι θα ήθελαν να βοηθήσουν, παρακαλούνται να επικοινωνήσουν με την Ενοριακή Επιτροπή, και να ζητούν όπως στην απόδειξη που παίρνουν να αναγράφεται ο λόγος της εισφοράς τους.

**ΜΑΚΑΡΙΟΙ ΟΙ ΕΛΕΗΜΟΝΕΣ,
ΟΤΙ ΑΥΤΟΙ ΕΛΕΗΘΗΣΟΝΤΑΙ**

**Καταθέσαν την εισφορά τους για έργα
χριστιανικής αγάπης και για τις
ανάγκες του ναού για το μήνα Ιούλιο
οι εξής:**

**Για το παρεκκλήσι των Αγ. Αναργύρων
Ανώνυμος: € 150**

ΠΑΡΑΚΛΗΣΕΙΣ 15ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Από την 3^η Αυγούστου και κάθε απόγευμα στις 6μ.μ. θα ψάλλεται στην Εκκλησία μας η Παράκληση στην Παναγία. Παρακαλούμε όσους θα ήθελαν να δώσουν τα ονόματα τους για μνημόνευση να καταβάλλουν ταυτόχρονα και μια εισφορά. Όλες οι εισπράξεις θα διατεθούν για τις εργασίες που θα γίνουν για τους Αγίους Αναργύρους.

Μηνιαία Έκδοση Ι.Ν. Αγίου Θεοδώρου του Τήρωνος

Έτος 3ον - Τεύχος 1ον Αύγουστος 2009 «Ο ΤΗΡΩΝ»

Ίδιοκτήτης: Ι.Ν. Αγίου Θεοδώρου του Τήρωνος
(Μοναγρούλλι –Λεμεσός) Τήλ./Φάξ: 25632879.

Εφημέριος: Πρεσβ. Γεώργιος Κόρτας, Τήλ.: 99134050.

Επίτροποι: Κώστας Χρυσοστόμου, Κυριάκος Μιχαήλ,
Νίκος Γιάγκου, Σάββας Κακουλλής, Νίκος Σιαρής,
Δημήτριος Νετιάτης.

Παρεκκλήσια: (α) Αγίων Αναργύρων (β) Αγίας
Παρασκευής

Υλικό Περιοδικού: Στα κείμενα διατηρείται η
ορθογραφία των συγγραφέων . Πολλά από αυτά έχουν
παρθεί από το διαδίκτυο και από την ιστοσελίδα

www.rel.gr αλλά και από την ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Λεμεσού www.imlemesou.org

Ιδιαίτερες ευχαριστίες ανήκουν στο τυπογραφείο **Χριστάκη Χαραλάμπους**, τό οποίο ανέλαβε τά
έξοδα του μηνιαίου περιοδικού